

POLÍTICA

Els detalls de la declaració

Urdangarín: «Les meves funcions eren la relació institucional a gran nivell»

El duc s'escuda en el fet que el Rei no li va prohibir tenir negocis «puntualment» amb Torres

Assegura «desconèixer» si l'Institut Nóos va pagar comissions il·legals a algun polític valencià

C. GAYÀ // M. G. // PALMA
J. G. ALBALAT // BARCELONA

Les 23 hores que va estar Iñaki Urdangarín davant del jutge José Castro han quedat plasmades en una acta de 43 folis que el duc va revisar minuciosament abans d'abandonar els jutjats de Palma. En la seva declaració, va repetir diverses vegades: «Desconec del que està parlant». Aquesta afirmació la va utilitzar, per exemple, com a evasiva per no pronunciar-se sobre el desviament de diners de l'Institut Nóos a través de factures presumptament falses. El duc de Palma es va escudar en tot moment en el fet que les seves funcions en l'entramat d'empreses tenien un caràcter pràcticament de relacions públiques i que no estava al corrent de les qüestions econòmiques. «Les meves funcions eren la relació institucional a gran nivell, el disseny de plans comercials, però no el tema de la facturació, involucrar-hi les màximes persones possibles», va afirmar en l'interrogatori. El gendre del Rei ja és a Madrid i està previst que aquesta mateixa setmana torni a Washington.

LES INSTRUCCIONS

Els mandats del Rei

Les tres «recomanacions» que la Casa del Rei va fer a Urdangarín el 2006 van marcar un abans i un després en l'actuació del duc en l'entramat que està sota sospita. En la declaració es recull que fa sis anys, la Corona li va demanar tres coses. La primera, que no tingués negocis amb institucions públiques. La segona, que no mantingués relacions mercantils a «llarg termini» amb Diego Torres, tot i que, segons la interpretació del duc, no li van dir res de vincles «puntuals». I la tercera, que no presidís institucions com la Fundació Areté. Urdangarín no va preguntar per què se li demanava que s'apartés de Torres. El duc va seguir tractant amb el seu soci en projectes del sector privat fins al juliol del 2008, quan va trencar la seva relació amb el llavors professor d'Esade per «disparitat de criteris sobre projectes compartits i les seves facturacions».

El marit de la infanta Cristina va admetre també que la idea d'impulsar la Fundació Esport Cultura i Integració Social va ser seva. Per a la seva creació, va revelar que va anar al des-

patx de l'advocat català Raimon Bergós acompanyat de Romero Moreno, assessor jurídic de la Casa del Rei, i de Torres. En la declaració, assegura que no va considerar que hagués desobeït el Monarca, ja que el duc consta com a president del consell assessor.

ELS VINCLÉS

El paper de la infanta

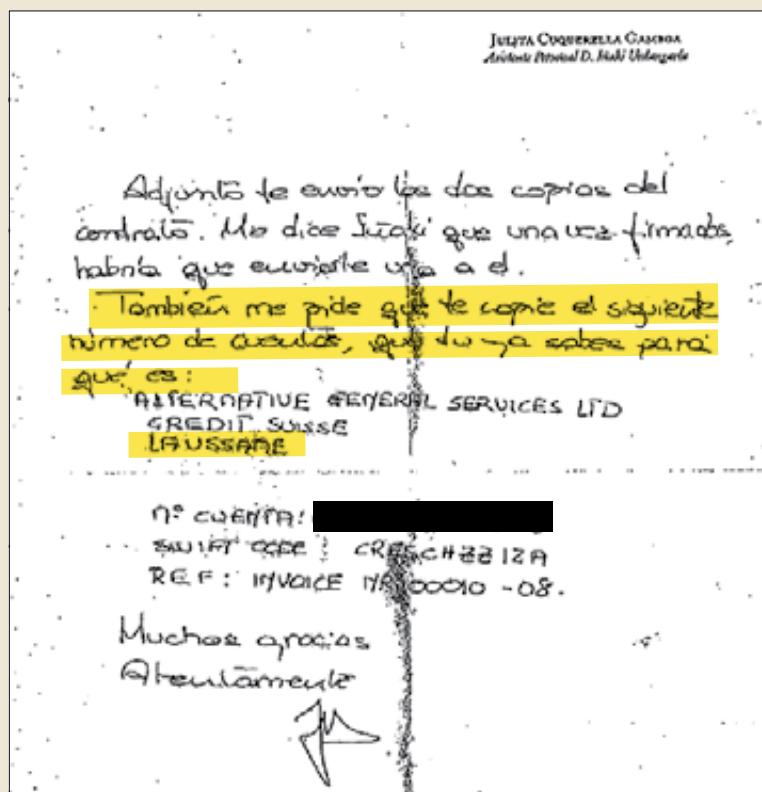
Els dubtes sobre la possible vinculació de la infanta Cristina i la Casa del Rei amb alguna de les empreses de la trama van sorgir diverses vegades durant la declaració. Quan se li va preguntar pel paper de la seva dona a l'Institut Nóos, Urdangarín va dir que va nomenar la infanta Cristina com a vocal de la citada institució per «oferir als interlocutors la màxima transparència». Respecte a Carlos García Revenga, assessor jurídic de la Casa del Rei a qui el duc va confiar la tresoreria de Nóos, va dir que el va escollir perquè «Diego Torres hi havia incorporat familiars seus». «Vaig sentir la necessitat d'aportar una persona de la meua confiança i ho vaig fer amb el senyor citat, que llavors era assessor de les infantes», va afegir. Va puntualitzar que Revenga ocupava un càrrec de confiança sense poder dispositiu.

Urdangarín va recalcar l'estructura familiar de les seves empreses i va dir: «Hi vaig incloure com a socis la meua dona i els meus dos fills amb la intenció de tenir un entorn familiar i que els ingressos que generava fossin en un futur per als meus fills. La participació de la meua dona era merament testimonial». Tot i així, va explicar que la infanta Cristina no va desenvolupar cap funció a Aizoon: «Anava a les juntes i els assessors li devien presentar les actes per a la firma. Ignoro si ha firmat o no els comptes anuals. Si hagués estat obligada a firmar-los, ho hauria fet. Ignoro si aquesta firma l'hi vincula d'alguna manera».

El jutge Castro li va preguntar si l'elevat cost d'alguns dels projectes, com el Valencia Summit, va tenir alguna cosa a veure amb el seu parentiu amb la Casa Reial. Urdangarín va esquivar la pregunta i va parlar de l'«exclusivitat» d'aquests projectes. Només un cop el duc de Palma va reconèixer no haver informat d'una trobada ni el Rei ni la infanta: va ser la partida de pàdel, i posterior reu-

►► Urdangarín i el seu advocat Mario Pascual Vives, a la sortida dels jutjats de Palma, dilluns a la matinada.

A SUÏSSA ► El fiscal va ensenyar a Iñaki Urdangarín una anotació de l'assistent del duc sobre un projecte per a Aguas de Valencia on figura un número de compte corrent d'un banc de Suïssa. «Tu ja saps per a què és», diu. Urdangarín va negar que el dipòsit fos seu.

nió, amb l'expresident del Govern balear Jaume Matas i el seu exdirector d'Esports José Luis Ballester, a Marivent. A la trobada hi va assistir també l'exregatista Jordi Forzeza.

LES RESPONSABILITATS

La culpa, dels socis

Urdangarín va descarregar la culpa, sobretot, en Torres, però va implicar la majoria dels seus exsocs, que va acusar de mentir-li i robar-li. Els que en van sortir més malparats van ser el mateix Torres, els tres germans Tejeiro, Juan Pablo Molinero, un director de projectes especialista en ciclisme i Miguel Zorío, de Lobby de Comunicació. La frase més repetida va ser: «El tema de les factures de l'Institut Nóos competia el departament de comptabilitat, de Marco Tejeiro, i el gerent, Diego Torres».

El gendre del Rei va arribar a dir que Miguel Tejeiro va mentir quan el va vincular a la creació d'una empresa a l'estranger. Va explicar que l'empresa citada –de la qual, va assegurar, no sabia ni en què consistia– va ser idea de Torres i va argumentar que quan va saber que aquest li estava «robant» l'hi va comunicar a

REUTERS / ENRIQUE CALVO

WWW.

http://www.elperiodico.cat

Llegiu la **declaració íntegra** d'Iñaki Urdangarín davant del jutge de Palma José Castro

<<<

Miguel Zorío. A l'acta hi consta que el fiscal Anticorrupció Pedro Horrach li va recordar que Zorío havia «facturat mig milió d'euros contra l'Institut Nóos per serveis no pres-tats». El duc va dir que no en sabia res i, també a instàncies del fiscal, va assegurar desconèixer un acord per dos milions d'euros subscrit entre Nóos i Lobby Comunicación per als frustrats jocs europeus valencians. Va ser mesos després que la Generalitat Valenciana va firmar el contracte per sis milions. «Es va fer a la meua esquena», va dir. L'advocat de Torres, Manuel González Peeters, va recordar a Urdangarín el seu currículum i va posar en evidència que, a més de contactes internacionals, té diversos màsters en direcció d'empreses.

LES CONNEXIONS

Idea de Samaranch

El duc va explicar també com es van organitzar els tres fòrums a València finançats per l'Administració autonòmica. Va assegurar que la idea del Valencia Summit va ser de qui va ser president del Comitè Olímpic Internacional Juan Antonio Samaranch. Per posar-lo en marxa, Urdangarín es va entrevistar el 2004 amb l'alcalde-sa Rita Barberá i aquesta li va indicar que ho comunicaria a la Generalitat, llavors presidida per Francisco Camps. Es va fixar un cànon de 900.000 euros per cada edició. El conveni es va firmar amb inusitada rapidesa. El gendre del Rei va assegurar que es va reunir el 2005 amb Camps per tractar l'organització d'uns jocs europeus que no es van celebrar mai. El duc va assegurar que desconeixia si determinats desemborsaments eren per pagar alguna comissió a algun polític.

L'EVASIÓ DE CAPITAL

«Jo no tinc comptes»

«Ni com a titular ni com a autoritzat tinc cap compte a Luxemburg, ni al Regne Unit, ni a Belize». Amb aquesta contundència, el duc va intentar esquivar l'acusació d'evasió de capitals que es rastreja en la causa. Un manuscrit sobre un compte suís va fer canviar la cara d'Urdangarín uns instants. Va explicar que Aguas de Valencia li va plantejar un projecte d'expansió i el va posar en contacte amb un empresari jordà resident a Suïssa, Manssour Tabaa, que seria el titular del compte. Va ser l'única mediació per la qual va dir no haver cobrat res. Aguas de Valencia va ser un dels finançadors importants de Nóos –a les seves arques va injectar 400.000 euros–. En canvi, no va saber donar raons de la procedència d'una partida similar del seu quadro d'ingressos, reflectida en un manuscrit. El duc ha admès que hi ha una factura d'Aizoon, la seva empresa patrimonial, de 70.000 euros que és falsa i que es va intentar cobrar a la Generalitat. ≡

AFP / JAIME REINA

►► **A la defensiva** ► Torres surt del jutjat, l'11 de febrer passat, després d'acollir-se al dret a no declarar.

El torn de Torres

El soci del duc es planteja declarar de manera voluntària, però no ho farà abans del maig i, probablement, demanarà ser gravat en vídeo

CATALINA GAYÀ // M. G. / PALMA
J. G. ALBALAT // BARCELONA

En la seva declaració, Iñaki Urdangarín no ha deixat en massa bon lloc el seu soci, Diego Torres, ni els cunyats d'aquest, l'assessor Miguel Tejeiro i el comptable Marco Tejeiro. Amb desvergonyiment, els va atribuir el control de la comptabilitat i els aspectes econòmics de l'entramat que es va crear al voltant de l'Institut Nóos. ¿Quina serà la seva reacció davant d'aquests atacs? És molt probable que Torres, que està bastant enfadat per tot el que ha explicat el duc, demani ser citat. Però això no passarà abans del maig, quan acabin, amb la de l'expresident balear Jaume Matas, les compareixences fixades pel jutge José Castro. És a dir, quan tingui tota la informació, parlarà i es defensarà. El dia que va ser citat, l'11 de febrer passat, es va acollir al dret a no declarar.

La defensa de Torres, exercida per l'advocat barceloní Manuel González Peeters, va començar a dissenyar ahir l'estratègia. Valora la possibilitat de presentar un escrit al jutjat de Palma en què sol·liciti la seva declaració voluntària, però intentarà que no es fixi abans que siguin interrogats determinats imputats, com ara el directiu de Lobby Comunicación Miguel Zorío, que va encarregar a societats

vinculades al duc i el seu soci estudis per 336.000 euros abans i després de ser subcontractat per Nóos per als jocs europeus per 249.000 euros. La factura que va emetre per justificar despeses incloïa plans de comunicació que no han aparegut mai.

És possible que Torres també sol·liciti que la seva declaració sigui gravada en vídeo per evitar que es repeteixi una maratoniana declaració com la del duc de Palma. En total, 23 hores d'interrogatori esgotador

L'ANÈCDOTA

En un moment de tensió, Urdangarín es va rascar la barbeta i es va fer una mica de sang. El jutge es va interessar per ell

i més que accidentat. **«Si s'hagués gravat, en una mica més d'un matí s'hauria acabat tot»**, va assegurar a aquest diari un lletrat.

¿Per què va durar tant? El mètode va alentir el procés: el jutge, el fiscal o els advocats preguntaven; Urdangarín contestava, i el magistrat resumia la resposta i la dictava al secretari perquè l'afegís a l'acta. Si les paraules dictades no eren exactes, s'hi afegien o es treien coses. A

més a més, el jutge va fer a Urdangarín 500 preguntes, a les quals es van sumar les del fiscal i les del sindicat ultra Mans Netes, que es va centrar en la reforma del xalet de Barcelona, les compres d'elements decoratius per a aquesta vivenda i el paper de la infanta Cristina en la suposada trama. També van dilatar la declaració els múltiples documents que se li van mostrar a Urdangarín perquè respongués a les preguntes.

23 hores d'apunts

Els advocats defensors van preguntar poc. Quan van començar a intervenir era molt tard i ja s'havien tractat els temes espinosos. Segons fonts jurídiques, l'advocat del duc de Palma, Mario Pascual Vives, també va limitar molt el seu interrogatori. Això sí, es va passar les 23 hores que va durar la declaració del seu client prenent apunts.

El duc va mantenir dissabte un to serè, però diumenge a la tarda va anar perdent a poc a poc la calma. En un moment de tensió i cansament, es va rascar nerviós la barbeta i es va fer sang. Es va embrutar el dit. **«¿Vol que parem?»**, li va preguntar el jutge. Urdangarín va contestar que no calia. Abans d'acabar, Castro li va recordar que podia tornar a citar-lo. ≡